

Sygn. akt XVIII C 550/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - SSO Iwona Godlewska

Protokolant - st. sekr. sąd. Katarzyna Stefaniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2015 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa A. S., W. S., D. N. i D. C.

przeciwko Drukarni (...) spółka jawna w T.

o naruszenie dóbr osobistych

Oddała powództwo,

Kosztami procesu obciąża powodów w całości z tego tytułu:

zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 1.560 zł,

nakazuje ściągnąć od powodów na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 87,91 zł tytułem nieuiszczonych wydatków.

SSO Iwona Godlewska

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 26 marca 2013 r. powodowie A. S., W. S., D. N. i D. C. wnieśli o nakazanie Drukarni (...) G. i K. P. sp. j. z siedzibą w T. opublikowania na stronie internetowej www.serikon.pl przeprosin w języku polskim o treści: „W związku z zamieszczeniem przez nas na stronie internetowej zdjęcia zawierającego wizerunek osób, od których nie otrzymaliśmy zgody na publikację fotografii, wyrażamy żal z tego powodu i przepraszamy wszystkie pokrzywdzone osoby za nasz czyn” oraz analogicznych przeprosin w języku niemieckim w terminie tygodnia od uprawomocnienia się wyroku oraz utrzymania obu oświadczeń przez okres 1 miesiąca na stronie internetowej. Powodowie domagali się także zasądzenia od pozwanego zadośćuczynienia w wysokości po 375 euro dla każdego powoda, obciążenia pozwanego poniesionymi przez nich kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 1.200 euro oraz przeprowadzenia rozprawy także pod nieobecność powodów.

W uzasadnieniu powodowie podnieśli, że w okresie od marca do kwietnia 2012 r. na stronie internetowej należącej do pozwanego opublikowano ich wspólne zdjęcie wykonane w dniu 10 lipca 2010 r. podczas wycieczki do Belgii, przy czym powodowie stwierdzili, że nie wyrazili zgody na publikację ich zdjęcia. Zdjęcie zamieszczone przez stronę pozwaną na stronie internetowej zostało wykonane w celach prywatnych i przedstawia grupę 10 osób, w tym także G. P., K. P. oraz ich pracownik. Powodowie wskazali również, iż w związku z opublikowaniem zdjęcia utracili zaufania klientów oraz zostało narażone ich dobre imię oraz firmy. W konsekwencji powodowie podnieśli, że publikacja ich wizerunku

naruszała ich prawa do wizerunku, dlatego domagają się zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz opublikowania przeprosin (k. 1-5).

Pozwany Drukarnia (...) G. i K. P. sp. j. z siedzibą w T. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że wielkość zdjęcia zamieszczonego na stronie internetowej nie pozwala na identyfikację przez potencjalnych oglądających jakichkolwiek znajdujących się na nim osób, w tym powodów. Stanowiło ono bowiem tylko ok. 8 % wielkości wyświetlanej witryny. W celu zidentyfikowania sfotografowanych osób konieczne jest powiększenie zdjęcia. Zdaniem strony pozwanej powodowie nie wykazali, aby jakakolwiek osoba trzecia rozpoznała na wspomnianym zdjęciu powodów. Tylko znajdujące się na nim osoby mogły się zidentyfikować. Zdjęcie zostało użyte przez pozwanego w celu stworzenia kalendarza, który został подарowany powodom jako pamiątka po wspólnie spędzonym czasie. Powodowie przyjęli kalendarze, co zdaniem powodów, oznaczało wyrażenie zgody na wykorzystanie wizerunku w sposób dorozumiany. Zarzucił także, iż powodowie nie wykazał zarówno istnienia, jak i naruszenia dóbr osobistych. Pozwany podniósł również, że powodowie nie ponieśli żadnej szkody w związku z publikacją zdjęcia (k. 28-33).

Na rozprawie w dniu 13 czerwca 2013 r. strony podtrzymały swoje stanowiska.

W piśmie procesowym z dnia 25 czerwca 2013 r. powodowie podnieśli, że argumentacja pozwanego co do niemożliwości identyfikacji osób ze zdjęcia z uwagi na jego wielkość jest chybiona, ze względu na to, że oni sami siebie rozpoznali się. Ponadto zdaniem powodów przedmiotowa fotografia jest jedynym dużym i kolorowym obiektem umieszczonym na środku strony internetowej przez co przykuwa wzrok każdego użytkownika Internetu. Powodowie podnieśli także, że zdjęcie nie zostało wykorzystane przez Drukarnię (...)” G. i K. P. sp. j. zgodnie z prawem, ponieważ stanowi fotomontaż, a rzeczywisty autor zdjęcia, tj. powód D. C. nie został zapytany o zgodę na jego użycie w taki sposób. Celem skonkretyzowania podstaw żądania zadośćuczynienia powodowie wskazali, że odczuli oni duży dyskomfort z powodu odnalezienia swojego zdjęcia w Internecie i sam fakt, że miało ono zostać w celach marketingowych przez pozwanego budzi ich odrazę. Powodowie A. S. i W. S. obawiali się ponadto, że ich docelowi klienci odstąpili od współpracy z nimi po tym, jak zdjęcie zostało upublicznione (k. 56-59).

W piśmie procesowym z dnia 5 września 2013 r. pozwany podniósł, że w dniu 8 sierpnia 2013 r. powód D. C. zażądał umieszczenia na stronie internetowej pozwanego oświadczenia zawierającego jego imię i nazwisko. Zdaniem pozwanego jest to sprzeczne z twierdzeniami strony powodowej w niniejszej sprawie odnoszącymi się do kwestii utrzymania w tajemnicy współpracy handlowej pomiędzy stronami niniejszego postępowania. Pozwany wskazał, że przedmiotowe zdjęcie widniało na stronie internetowej www.serikon.pl w okresie od dnia 12 marca 2012 r. do dnia 23 kwietnia 2012 r. (k. 68-69).

Pismem z dnia 14 października 2013 r. pozwany zażądał zasądzenia solidarnie od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na podstawie faktury VAT tj. kwoty 2.600 zł (k. 110).

Pozwany podsumował swoje dotychczasowe stanowisko pismem z dnia 16 kwietnia 2014 r. (k. 169-170).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Drukarnia (...) G. i K. P. sp. j. z siedzibą w T. prowadzi działalność gospodarczą polegającą m. in. na wydawaniu książek, gazet oraz innych przedmiotów, włączając udostępnianie w trybie on-line.

Dowód: wydruk z Krajowego Rejestru Sądowego dla pozwanego (k. 36-40).

W 2007 r. powodowie A. S. i W. S. oraz pozwany nawiązali współpracę w ramach prowadzonej przez nich działalności gospodarczej. Relacje pomiędzy stronami były bliskie.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: pozew o naruszenie prawa do wizerunku (k. 1-5), zeznania świadka U. P. (k. 83-85, 88).

W lipcu 2010 r. powodowie A. S., W. S., D. N. i D. C. oraz G. P., K. P., U. P. i S. P. udali się na wspólną wycieczkę do Antwerpii (Belgia), podczas której powód D. C. wykonywał fotografie uwieczniające osoby uczestniczące w wycieczce oraz odwiedzone przez nich miejsca.

Okoliczności bezsporne

Po zakończeniu wyjazdu powód D. C. wręczył G. P., K. P., U. P. i S. P. płytę CD zawierającą wykonane przez niego fotografie. Zdjęcia miały stanowić pamiątkę wspólnego wyjazdu oraz użyte w celu wykonania przez pozwaną spółkę albumu, na co wyraził zgodę powód D. C.. Zdjęcia miały charakter prywatny.

Dowód: zeznania powódki A. S. (k. 116-118), zeznania świadka U. P. (k. 83-85, 88), zeznania świadka S. P. (k.86-88), zeznania pozwanego G. P. (k. 129-130).

Pozwana spółka wykonała dla wszystkich uczestników wycieczki darmowe kalendarze zawierające zdjęcia wykonane w Antwerpii, które zostały przekazane powodom pod koniec 2010 r. Powodowie wyrazili wdzięczność za otrzymane kalendarze.

Dowód: odpowiedź na pozew z dnia 13 maja 2013 r. (k. 28-33), zeznania świadka U. P. (k. 83-85, 88), zeznania świadka S. P. (k.86-88), zeznania pozwanego G. P. (k. 129-130).

Jedno ze zdjęć wykonanych przez powoda D. C. w dniu 10 lipca 2010 r. zostało zmodyfikowane przez pozwanego G. P. i umieszczone na pierwszej stronie kalendarza wręzonego przez pozwanego powodom. Przedstawia ono grupę 10 osób, w tym powodów oraz współników pozwanej spółki a także U. P. i S. P.. W tle widoczne są budynki. Zdjęcie znajdujące się na pierwszej stronie kalendarza jest montażem zdjęcia wykonanego przez powoda D. C. a także innych fotografii wykonanych przez pozwanego. W lewej dolnej części zdjęcia znajduje się postać powoda D. C., której nie ma na zdjęciu wykonanym przez niego w dniu 10 lipca 2010 r.

Dowód: zeznania pozwanego G. P. (k. 129-130), wydruk ze strony internetowej pozwanej (k. 7, 171).

Zdjęcie przedstawiające pierwszą stronę kalendarza wykonanego przez stronę pozwaną zostało opublikowane na stronie internetowej www.serikon.pl w marcu 2012 r.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: wydruk ze strony internetowej pozwanej (k. 7, 171).

Po publikacji zdjęcia, powodowie pismem z dnia 19 kwietnia 2012 r. wezwali pozwaną spółkę do usunięcia go z portalu internetowego. Żądaniu powodów pozwany uczynił zadość w dniu otrzymania powyższego wezwania.

Dowód: pismo pełnomocnika pozwanego z dnia 25 kwietnia 2012 r. (k. 8-9), zeznania pozwanego G. P. (k. 129-130).

Pismem z dnia 23 stycznia 2013 r. powodowie A. S. i W. S. wezwali pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia za naruszenie praw autorskich oraz prawa do wizerunku.

Dowód: pismo pełnomocnika pozwanego z dnia 30 stycznia 2013 r. (k. 10), pismo pełnomocnika powodów z dnia 5 marca 2013 r. (k. 11).

W odpowiedzi na to pismo pismem z dnia 30 stycznia 2013 r. pełnomocnik pozwanego zaprzeczył naruszenia praw do wizerunku powodów. Pozwany stwierdził, że nie widzi podstaw do zapłaty zadośćuczynienia.

Dowód: pismo pełnomocnika pozwanego z dnia 30 stycznia 2013 r. (k. 10).

Pismem z dnia 5 marca 2013 r. powodowie D. C. D. N. wezwali pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia za naruszenie praw autorskich oraz prawa do wizerunku.

Dowód: pismo pełnomocnika powodów z dnia 5 marca 2013 r. (k. 11).

Pismem z dnia 8 sierpnia 2013 r. powód D. C. wezwał pozwanego do zamieszczenia na jego stronie internetowej oświadczenia o następującej treści: „My, (...) spółki jawnej (...) oświadczamy, że na naszej stronie internetowej bezprawnie wykorzystaliśmy zdjęcie autorstwa Pana D. C.”.

Dowód: pismo pełnomocnika powoda z dnia 8 sierpnia 2013 r. (k. 70-71).

Powyższy stan faktyczny, w przeważającej części bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie dowodów z zeznań świadków oraz stron, a także dokumentów i kserokopii dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Wiarygodność załączonych przez strony kserokopii dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał zeznania świadków U. P. (k. 83-85, 88) – żony wspólnika pozwanego G. P. oraz S. P. (k. 86-88) – pracownika pozwanego. Świadkowie potwierdzili okoliczności podawane przez pozwanego, tj. dobrowolnego przekazania przez powoda D. C. płyty zawierającej przedmiotowe zdjęcie oraz opublikowania tego zdjęcia. Mocy dowodowej zeznań świadków nie umniejsza okoliczność, że są to osoby najbliższe dla wspólników pozwanego (U. P.) oraz związane z pozwanym (S. P.). Sąd nie stwierdził bowiem, aby świadkowie intencjonalnie stawiali pozwanego w korzystnym świetle, bądź też celowo i niezgodnie z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym deprecjonowali powodów, przypisując im zachowania, które nie miały miejsca.

Nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności zeznania powodów A. S. (k. 116-118), W. S. (k. 118-119), D. N. (k. 243-244, 251), D. C. (k. 244-245, 252-253). Sąd dał wiarę tym zeznaniom, które znajdują potwierdzenie w dokumentach, a nadto były pomiędzy stronami bezsporne. Sąd nie dał natomiast wiary powodce, że nie wyraziła ona zgody na umieszczenie zdjęcia w kalendarzu. Przeczą temu zgodne w tym zakresie zeznania pozwanych, świadków U. P. i S. P., które Sąd uznał za wiarygodne. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania powodów dotyczące zidentyfikowania siebie na zdjęciach.

Za wiarygodne w części Sąd uznał zeznania powoda W. S. (k. 118-119). Sąd dał wiarę tym zeznaniom, które znajdują potwierdzenie w dokumentach, a nadto były pomiędzy stronami bezsporne. Sąd nie dał wiary powodowi, że jego osoba została rozpoznana na zdjęciu przez jednego z klientów. Przeczą temu dowody zgromadzone w postępowaniu, w tym zeznania świadka U. P., które Sąd uznał za wiarygodne, a przede wszystkim ustalony na podstawie tych zeznań stan faktyczny. Ponadto powód nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego tę okoliczność.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania pozwanych G. P. (k. 129-130) oraz K. P. (k. 130) w zakresie przedstawionych przez nich okoliczności powstania i opublikowania na stronie internetowej www.serikon.pl zdjęcia wykonanego przez powoda D. C.. Zeznania te były wyczerpujące i korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiał dowodowy w postaci zeznań świadków U. P. i S. P..

Nadto za najbardziej dokładne odzwierciedlenie rozmiarów zdjęcia pierwszej strony kalendarza sporządzonego przez pozwaną spółkę zawierające zdjęcie wykonane w dniu 10 lipca 2010 r. Sąd uznał wydruki ze strony internetowej zawarte na kartach 7 i 171. Są one najbardziej wyraźne i odpowiadające rzeczywistej wielkości zdjęcia opublikowanego na stronie internetowej www.serikon.pl.

Sąd postanowił nie przeprowadzać dowodu z opinii biegłego fotografa bądź grafika komputerowego na okoliczność, czy możliwa jest identyfikacja osób ze strony internetowej, ponieważ to zadaniem Sądu jest ustalenie i ocena stanu faktycznego. Przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego w tym zakresie jest zatem niedopuszczalne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań wskazać należy, że powodowie, reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie i dalszych pismach procesowych stali na stanowisku, iż domagają się ochrony w oparciu o art. 83 i 78 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a mianowicie w związku z rozpowszechnianiem ich wizerunku na portalu należącym do pozwanego. Zgodnie z obowiązującymi przepisami nie jest wymagane wskazanie przez powoda podstawy prawnej dochodzonego roszczenia (z przytoczeniem numerów przepisów) oraz poglądów orzecznictwa czy przedstawicieli nauki, przytoczona podstawa prawna nie wiąże sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2006 r., IV CSK 269/06, LEX nr 233045). Tym niemniej wskazanie przez powodów przepisów prawa materialnego nie pozostaje bez znaczenia dla przebiegu i wyniku sprawy, ponieważ pośrednio określa okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie pozwu (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 1999 r., I CKN 252/98, OSNC 1999, nr 9, poz. 152). Zasada ta nie może budzić wątpliwości tym bardziej wówczas, gdy chodzi o wybór jednej z możliwych podstaw dochodzonego roszczenia.

Podzielając powyższy pogląd podkreślić należy dalej wskazać, że prawo do wizerunku jest dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. W literaturze przedmiotu niekwestionowany jest pogląd, że przepis ten dopuszcza zbieg norm prawnych z regulacją zawartą w art. 81 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Umożliwia to osobie zainteresowanej wybór bądź kumulatywnego, bądź alternatywnego stosowania środków ochrony (por. S. Dmowski, S. Rudnicki, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Warszawa 2009, s. 111). Co więcej prawo do wizerunku (z art. 81 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych) jest uznawane powszechnie za konkretyzację prawa do wizerunku przewidzianego w art. 23 k.c., który oddzielnie traktuje prawo osobiste do nazwiska i do wizerunku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2009 r., I CSK 72/09, OSNC 2010, Nr A, poz. 29).

W świetle powyższego powodowie – z uwagi na zarzucane pozwanemu działania – mogli domagać się ochrony bądź wyłącznie na podstawie przepisów o ochronie dóbr osobistych (art. 23 i 24 w zw. z art. 448 k.c.), bądź wyłącznie na podstawie przepisów prawa autorskiego (art. 83 w zw. z art. 78 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych), bądź wreszcie w oparciu o kumulatywnie wskazaną podstawę prawną.

Powodowie w pozwie, jak również w kolejnych pismach procesowych jednoznacznie i w sposób niebudzący żadnych wątpliwości dokonali wyboru jednej z możliwych podstaw swego żądania, domagając się ochrony wyłącznie z uwagi na naruszenie przepisów prawa autorskiego. W konsekwencji ocena zgłoszonego przezeń roszczenia winna ograniczać się wyłącznie do rozważenia czy pozwany przetwarza wizerunek powodów bez jego zezwolenia, a więc czy dopuścił się naruszenia art. 81 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Pojęcie wizerunku obejmuje dostrzegalne, fizyczne cechy człowieka, tworzące jego wygląd i pozwalające na identyfikację osoby wśród ludzi jako obraz fizyczny, portret, rozpoznawalną podobiznę. Jeśli fotografia przedstawiająca wizerunek osoby spełnia przesłanki utworu podlegającego ochronie prawa autorskiego (art. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych), twórcy utworu fotograficznego przysługują względem tego utworu autorskie prawa majątkowe i niemajątkowe, osobie zaś przedstawionej na fotografii przysługuje prawo do ochrony jej wizerunku.

Zważyć jednak należy, że "**naruszenie prawa do wizerunku osoby fizycznej (art. 23 k.c.) następowaloby wówczas, gdyby opublikowana w prasie bez zgody tej osoby fotografia wykonana była w sposób umożliwiający identyfikację tej osoby**" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2003 r., sygn. akt IV CKN 1819/00, OSP 2004, z. 6, poz. 75). W rezultacie koniecznym dla rozstrzygnięcia zasadności przedmiotowego powództwa w ocenie Sądu Okręgowego było ustalenie czy fotografia opublikowana na stronie internetowej www.serikon.pl w okresie od dnia 12 marca 2012 r. do dnia 23 kwietnia 2012 r. zawiera wizerunek powodów, a także czy została ona umieszczona tam bez ich zgody.

W pierwszej kolejności wyjaśnić zatem należy, że przez pojęcie "wizerunku" należy rozumieć dostrzegalne, fizyczne cechy człowieka, tworzące jego wygląd i pozwalające na identyfikację osoby wśród innych osób (E. Wojnicka, Prawo do wizerunku w ustawodawstwie polskim, ZNUJ PWiOWI 1990, z. 56, s. 107), przy czym sformułowanie to należy definiować szeroko i obejmować nim również inne, poza anatomicznymi, elementy identyfikujące, jak okulary, fryzurę, ubiór, rekwizyt, o ile tylko, wraz z innymi cechami, są one dla tej osoby charakterystyczne (J. Barta, R. Markiewicz, Wokół prawa do wizerunku, ZNUJ PWiOWI 2002, z. 80, s. 12). Wizerunek musi jednak zawsze umożliwiać rozpoznanie osoby (P. Księżak, Kodeks cywilny. Komentarz. Część ogólna., komentarz do art. 23 k.c., LEX 2014). Rozpoznawalność danej osoby oznacza natomiast możliwość obiektywnej identyfikacji osoby nie tylko dla samego zainteresowanego (jego ocena mogłaby być przeciwieś tendencyjna), lecz także dla innych osób, choćby najbliższych (Bukowski M., Flisak D., Okoń Z., Podrecki P., Raglewski J., Stanisławska-Kloc S., Targosz T., Prawo autorskie i prawa pokrewne. Komentarz., LEX 2015).

Przenosząc powyższe uwagi na płaszczyznę przedmiotowej sprawy podkreślić należy, że - w ocenie Sądu - opublikowana na stronie internetowej fotografia prezentująca powodów nie może być uznana za wizerunek. Zauważyć bowiem należy, że fotografia ta jest niedużych rozmiarów (ok. 4,5 cm x 3 cm), przez co zajmuje około 10 % powierzchni strony. Oprócz fotografowanych osób, na zdjęciu znajdują się elementy architektury zajmujące większą część kadru. Postacie osób stanowią zatem znikomą część powierzchni strony internetowej. Twarze uczestników wycieczki są w zasadzie niedostrzegalne - widać bowiem jedynie ich zarys. Na dodatek, przedstawiona fotografia nie prezentuje żadnych znaków charakterystycznych, które mogłyby pozwolić na identyfikację powodów przez inne osoby. Powodowie są ponadto ubrani w normalny i neutralny sposób, tj. koszulki z krótkim rękawkiem i spodnie, a w przypadku powódki A. S. w spódnice. Sylwetki oraz fryzury tych osób także nie mają charakteru nadzwyczajnego czy zwracającego uwagę. Ponadto, powód D. C. zwrócony jest przodem do fotografowanych osób a tyłem do oglądającego co uniemożliwia jego identyfikację. Zauważyć również należy, że pod przedmiotową fotografią nie zostały wskazane nazwiska ani żadne inne dane pozwalające na rozpoznanie osób się na nim znajdujących. Nie ulega zatem wątpliwości, że opublikowane na stronie internetowej www.serikon.pl zdjęcie nie pozwala na identyfikację powodów przez osoby trzecie. Nie ma tutaj znaczenia fakt, że powodowie sami się rozpoznali.

W konsekwencji, zdaniem Sądu, zamieszczone w Internecie zdjęcie nie przedstawia wizerunku powodów, dlatego już z tej przyczyny niemożliwym jest stwierdzenie, aby ich prawo do wizerunku zostało naruszone.

Skoro zatem nie doszło do naruszenia prawa powoda do wizerunku w świetle art. 81 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, to bezzasadne są roszczenia powodów wywodzone w oparciu o art. 83 w zw. z art. 78 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Mając na względzie powyższe ustalenia i rozważania Sąd oddalił powództwo (punkt 1. wyroku).

W punkcie 2. wyroku orzeczono o kosztach procesu, obciążając nimi powodów w całości, jako stronę przegrywającą proces, w oparciu o art. 102 k.p.c. W punkcie 2. lit. a) wyroku Sąd zasądził na rzecz powodów kwotę 1.560 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego uwzględniając, że przedmiotem żądania były zarówno roszczenie niemajątkowe jak i majątkowe w wymiarze 6.238 zł. Podstawę do ustalenia kosztów zastępstwa procesowego stanowiła stawka minimalna w kwocie 1.200 zł ustalona na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.) a także stawka minimalna w kwocie 360 zł ustalona na podstawie § 11 pkt 2 rozporządzenia.

Dodatkowo Sąd nakazał ściągnąć od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 87,91 zł z tytułu nieuiszczonych wydatków na wynagrodzenie biegłych sądowych, mając na uwadze, że wskazana kwota została wyłożona tymczasowo ze środków Skarbu Państwa w obliczu niewystarczającej wysokości zaliczki uiszczonej przez pozwanego, wynoszącej 500,00 zł przy należnym biegłym wynagrodzeniu w łącznej wysokości 587,91 zł.

SSO Iwona Godlewska